

TRAPSAVECKÉ

MINIATURY-96

DOUKNÁKOVY DIVNÉ POVÍDKY

Jiří Hons Murdoch

Jiří Hons – Murdoch

**DOUTNÁKOVY
DIVNÉ POVÍDKY**

Předmluva

Kamarádi, vítejte u Doutnákových divných povídek. Asi by bylo fajn hned na začátku uvést, že název těchto Miniatur moc nenadsazuje – jsou skutečně trochu zvláštní. Jak moc, to nechám na vašem uvážení. Rád bych řekl, že Doutnáka znám řadu let, i když jsem ho poznal až v době, kdy se mu nějaký čas přezdívalo Murdoch (vyslovováno jako „Márdok“). Prochodili jsme spolu slušnou část Kokořínska, které má rád stejně jako já – oběma nám učarovaly pískovce, jejich převisy a jeskyně, i tajemné rokliny mezi nimi a oba jsme se stejnou chutí dlouhá léta utíkali z města právě do téhle nádherné krajiny. Večer jsme sedávali u ohně, odpočívali v nerušeném lesním tichu a debatovali o všem možném – a víc možná i o tom nemožném. Doutnák (nebo Murdoch, jak chcete) je snílek se zálibou snad ve všem tajemném, který když na to přijde, dokáže za den přečíst knihu, na kterou já bych potřeboval nejméně měsíc. Je pravda, že vám nezahraje na kytaru (kdysi jsem se ho pokoušel naučit aspoň pár akordů, ale brzy jsem zjistil, že to nemá smysl). Taky vám nezazpívá – a buďte rádi, když se o to nebude pokoušet, zpěv prostě není jeho šálek čaje, jak se říká. Ale zase rád píše. To zase neumím já. Zato si rád počtu, když mu to nedá a zkusí něco hodit na papír.

Doutnákovy divné povídky jsou několikaletý průřez krátkými texty, které vznikly hlavně pro radost ze psaní, kdy si hrál s různými náměty, ať už šlo o to spíše zachytit atmosféru a náladu, nebo třeba jen nějaký nápad nebo vtip. Každá z těchto prací pak vznikala trochu jinak a za odlišných okolností.

Hned první povídka, Hejkalův precedens, je pokusem o spojení trampské tematiky a sci-fi, kde dohromady slepil dvě věci, které s ním putují celým životem. Ano, je to zvláštní kombinace osobních zájmů. Ale Doutnák už je holt takový.

Vysoké sněhové závěje vás pak zavedou do zimní noci, kde se musíte spolehnout jen sami na sebe a kde... Však uvidíte sami. Jen prozradím, že tentokrát se o sci-fi nejedná.

Námět další povídky, Kterak Fredy, Johnny a Skunk potkali Mikuláše, vychází z jedné staré anekdoty. Možná ji znáte, možná ne, nám oběma se kdysi líbila, až si k ní Doutnák napsal příběh. Není tedy úplně na sto procent původní, ale i on to vždy přiznává rovnou a bez mučení.

Zachytit náladu, atmosféru a možná i nějakou myšlenku, o to se pak pokusil v povídce Zelené království. Je to vlastně spíš takový

zádumčivý příběh o návratu na místa, která už nikdy nebudou stejná. No a celé Miniatury uzavírá opět sci-fi, které se odehrává na vandru, tentokrát s názvem Legrační masakr. Ale možná to zas tak moc sci-fi není... Bohužel.

Prosím, poslužte si – Doutnákovy divné povídky jsou tu pro vás. Přeji (doufám) příjemnou zábavu 😊

Komár

Hejkalův precedens

„Vědomí, že je Betelgeuze přes 600 světelných let od Země, nám dalo falešný pocit bezpečí. Když se změnila v supernovu, vznikla časoprostorová rázová vlna, která posunula náš vesmír blíže jinému, paralelnímu světu, a přitom ještě zvládla zničit veškerou naši elektroniku.

Pak se začaly objevovat „ozvěny“ - nejasné přízraky, postupem času stále zřetelnější. Náš a paralelní vesmír se náhle prolínaly – a to byl teprve začátek...”

Ionut Pirvulescu, 14. leden 2029

(Komise pro výzkum časoprostorových jevů)

Když zazvonil budík, teprve svítalo. Radim ho zamáčkł a obrátil se na druhý bok.

Pak si vzpomněl. Vandr. Kdyby zaspal, jeli by bez něj. To nechtěl.

V koupelně si musel zapálit petrolejku, elektřina půjde prý až tak za půl roku. Aspoň, že už fungují dodávky vody a plynu, pomyslel si. Stejně je to ale opruz...

Z poličky vzal starobylé primky, natáhl je a seřídil podle budíku. Pak se začal věnovat snídani.

Vlak dorazil ve chvíli, kdy platil u pokladny lístek. Rychle vyběhl na perón, do očí ho udeřilo ranní slunce – a v tu chvíli zakopl. Kotníkem mu projela ostrá bolest...

„Uvědomuješ si ty pitomče, že tě máme místo mapy???,“ zahromoval Pavel.

„Doufám, že máš tu haksnu v pohodě... Dělej, vlak každou chvíli odjíždí!“

„Ještě že mám kanady, jinak jsem si ten kotník zlomil...”

Ve vagónu už na ně čekal Zdeněk.

„Snídaně?“ zazubil se na něj Pavel, když spatřil lahev rumu.

„Sám to nevypiju, ale nepočítej s tím, že tě budu celej vandr živit,“ prohlásil Zdeněk.

„No jen si cvakni, kámo. Jak jde život? Dlouho jsem tě neviděl.“

„Zajímavý čtení?“ okomentoval Pavel Lidovky ve Zdenkově ruce.

„Zase rozebírali ozvěny. Prej jsou vidět poslední dobou nějak líp než dřív – jakože už nejsou tak mlhavý... Jsem zvědavěj, co uvidíme na vandru.“

„Já doufám, že jenom stromy a skály,“ podotkl Radim, když ztěžka dosedl.

„Včera mi bytem proběhlo něco jako černej pes se svítícíma očima a já po tom málem hodil kladivo. Naštěstí jsem si uvědomil, že když to vyskočilo ze zdi, asi to moc reálný nebude...“

„Stejně furt nechápu, proč tomu říkají ozvěny,“ prohlásil Zdeněk.

„Podle mě jsou to prostě normální strašidla. Nehmotný. A to je dobře...“ Proud jejich konverzace přehlušil hvizd píšťalky.

„Tak na zdar vandru,“ napil se Zdeněk důkladně ze své lahve a poslal ji dál. Trochu to s nimi trhlo a vlak vyrazil kupředu.

Po sedmi kilometrovém putování toho měli všichni tak akorát dost.

„Kašlu na to,“ zbavil se Radim tlumoku a opatrně se na něj usadil.

„Co noha?“ zeptal se Zdeněk a nabídl mu cigaretu. „Dobrý? Šlapeš vcelku v klidu.“

„Díky. Zatím v pohodě.“ Radim labužnický vyfoukl obláček dýmu.

Blížilo se poledne a les zaplňoval bzukot hmyzu a ptačí zpěv. Jako by existovali jen oni a konejšivá mechová náruč, ve které se rozvalili...

„Asi usnu,“ prohlásil Pavel. Nikdo mu neodpověděl.

„Hm...“ zabručel si Pavel pod vousy. Zavřel oči a nechal myšlenky bezcílně plynout. Proč taky ne...

Probudil ho divný pocit. Nespál dlouho, slunce stále příjemně hrálo. Jenže... Bylo ticho. Moc velké ticho, uvědomil si ještě stále se zavřenýma očima.

Pak mu došlo, že ze zvukové kulisy pozdně jarního lesa zmizel ptačí zpěv. A náhle se zešeřilo...

Něco stojí mezi mnou a sluncem, uvědomil si.

Jeho tváře se dotkl závan horkého, vlhkého vzduchu. Spolu s ním se nesl jakýsi puch...

„To je smrad!!!“ vyhrkl přidušeně a z hrdla se mu vydralo dávivé zachroptění, které přesně odpovídalo vše přehlušujícímu pocitu, že z toho příšerného zápachu okamžitě vyklopí vše, co má momentálně v žaludku.

A otevřel oči.

Z neuvěřitelně husté záplavy odporných, mastných vlasů, černých jako uhlí a protkaných mechem, na něj potměšile pomrkávala dvojice zarudlých očí. Uprostřed plnovousu, který si nijak nezadal s vlasy, se šklebila zarudlá jáma, lemovaná ostrými zuby...

Nedokázal ani hlesnout.

Z lesa vyrazil obludný, chlupatý tvor, udělal několik rychlých kroků a skočil přímo na Pavla.

Říící se tmavá hmota vyprovokovala všechny k akci. I když ta... věc skočila po Pavlovi, Zdeněk i Radim proti ní nastavili své oštěpy. Pavel nezůstal pozadu.

Obrovská síla je mrštila dozadu. Hnusný puch jim dýchl do tváře, žhnoucí oči, řev, řev a zase řev...

Pak se to otočilo a odběhlo zpět do lesa.

Znovu nastalo ticho.

„Podle mě to byl hejkal,“ prohlásil ráno Radim.

„Říkalo se, že když napodobuješ jeho křik, tak tě roztrhá. A to se ti, Pavle, málem stalo.“

Zdeněk zdvihl pohled od země, kde zkoumal krvavé loužičky a zdupanou hlínu. Nic víc po noční návštěvě nezůstalo.

„Tak v tom případě vím i proč jsme zabloudili. Hejkal přece házel lidem pod nohy bludnej kořen a pak se smál tomu, když nemohli najít cestu, že jo?“ upřel pohled na Radima.

„Jasně,“ kývl hlavou Radim. „Tak nějak to bylo.“

Na chvíli se všichni odmlčeli. Pak jako první promluvil Radim.

„Nevypadnem? Nechce se mi chodit po lese plným příšer...“

Najít cestu k hospodě U Myši nakonec nebylo nijak těžké. Ukázalo se, že v noci bloudili v kruzích, takže nebyli daleko. Když se vynořili z lesa a spatřili známé stavení, na chvíli se zastavili. Na první pohled bylo jasné, že se tam něco děje.

Před hospodou postávalo několik místních. Stranou od nich pak leželo něco podlouhlého, zakrytého ubrusy, očividně ze stolů zevnitř z hospody.

„Mám takovej pocit, že se tu něco stalo,“ podotkl poměrně zbytečně Radim.

Když došli k hloučku, uvědomili si, že jsou všichni nějak ozbrojení. Hůl, vidle, mačeta, sekera... Poblíže věci zakryté ubrusy ležela na zemi zakrvácená kosa.

„Hej,“ zastavil je gestem ruky muž se sekerou. „Jste lidi?“

„Cože?“ hlesl Pavel.

Zdeněk všechny přejel pohledem a krátce se zasmál.

„To se sakra nebojte, i když máme kruhy pod očima jako zombie, tak jsme lidi. Ale po lese vám tu běhají divný věci...“

Muž se sekerou došel k ubrusům a nadzvedl je. „Kdyby jenom po lese.“

Když to spatřili, couvli o krok zpět.

Ze všeho nejvíce to připomínalo kostru, potaženou scvrklou, temnou kůží, navlečenou do bílého rubáše. Obličej bez výrazu, lemovanému chuchvalcem dlouhých chlupů, vévodil křečovitý úsměv dvojité řady výrazných zubů.

„Smrtka,“ ujelo Pavlovi.

„Vypadá to tak. Když jsme přišli na oběd, skočilo to do hospody a šlo to s kosou po starým Burešovi... Byl hned mrtvej, na místě, před chvílí ho odvezli. My jsme to naštěstí zvládli umlátit židlema...“

Radim si povzdechl. „Nevím, jak vy, ale já jdu na panáka.“

Naštěstí si neuvědomujete, co se právě děje, pomyslel si. To, co se stalo tady, se podle všeho současně stalo všude na světě. Odteď si nemůže být nikdo jistý, kdy a kde na něj bafne opravdové strašidlo a jestli se mu ubrání. Svět se znovu změnil – a to tak, že teď už opravdu nebude jako dřív. Možná, že už navždycky.

Když vcházel do hospody, zaslechl z dálky střelbu. To nám ten dnešek pěkně začíná, blesko mu hlavou, ale raději tu myšlenku zase rychle zahnal. Hlavně se z toho všeho nepodělat. Zamířil přímo k výčepu a objednal si dvojitou vodku.

Vysoké sněhové závěje

Nakousnutý koláč Měsíce v poslední čtvrti chladně shlížel k zemi a osvětloval zasněženou pláň přiléhající k labyrintu pískovcových skal. Mrazivý vítr, který vyčistil nebe od sebemenšího mráčku, právě přestal vát a nastal klid. Divočáci ryli pod sněhem a snažili se sehnat něco k snědku, stejně jako srnčí tlupy, odhrabávající namrzlý sníh v naději na pár lístků borůvčí, uchovaných chladem letošní, obzvláště kruté zimy.

Vnímavé smysly lesní zvěře náhle něco zaujalo. Liška se zarazila uprostřed skoku za kořistí a stejně jako všichni ostatní obyvatelé lesa, i ona nastražila uši, oči, nos a šestý smysl, veškeré divoké zvěři daný přírodou do vínku. Něco se dělo.

Uprostřed zasněžené pláně se pomalu začala rýsovat vysoká, tmavá postava. Šla naprosto neslyšně a zanechávala za sebou zřetelné otisky podešví se vzorkem lidské lebky. Ovzduší se naplnilo čirou hrůzou, chladnou, ostrou a blýskavou jako ostří dobře broušené dýky. Postava vstoupila mezi skály a šla dál, někam k jejich středu. Zvěř už to nevydržela, šílená hrůzou běžela pryč, jen pryč... Mnoho lesních tvorů si v roklích při bezhlavém úprku zlámalo vaz. Některým se podařilo uniknout. Jedno bylo ale jisté. Tu noc vstoupil do pískovcových skal démon.

Vlak je vyplivl uprostřed hustých, zasněžených lesů. Byli čtyři, oblečení jako trapeři z dob divokého západu, v usárnách měli pérové spacáky a v hlavách spoustu ideálů. Aby ne, byli mladí, nikomu z nich nebylo přes dvacet. V tomhle věku se člověk ještě svých ideálů drží, i když už začíná tušit, že ne všechno se mu v životě vyplní.

„Zima,“ utrousil Čahoun mezi zuby a zapálil si cigaretu.

„No, tak tos mohl čekat,“ ušklíbl se na něj zrzavý Márty, „v únoru bude asi na koupání. Dej mi taky cigáro.“

Čahoun mu ho podal a připálil.

„Nemysli si,“ říkal přitom, „že mi zase vyhuliš všechny cigára. Tohle,“ zdůraznil, „bylo první a poslední, pamatuj si to.“

„Nojó, nojó,“ přelil Mártyho tvář záдумčivý výraz. Při jeho spatření zbylí dva, Robby s Davidem museli rozesmát. I Čahounovou tváří probleskl náznak úsměvu, ale hned se ovládl a znovu nasadil drsnáckou masku. Protože, aby bylo jasno, Čahoun měřil jen něco málo přes metr šedesát a Čahoun mu říkali kvůli tomu, jak hezky se

vyjímal vedle téměř dvoumetrového Mártýho. Co mu příroda ubrala na výšce, to se snažil dohnat na síle svých svalů a drsném chování. „Asi vyrazíme, ne?“ nadhodil a obrátil se k lesu. Nemohli přece vidět, že jeho drsnou maskou prokmitává úsměv.

Hostinský před ně postavil púllitry a pečlivě si je prohlédl. Jako kdyby si myslel, že nemáme čím zaplatit, pomyslel si David. Ale bylo v tom něco jiného.

„Nechcete jít na noc do skal, že ne, kluci?“ řekl hostinský směrem k Mártymu. Jako nejvyšší mu nejspíše připadal jako jejich vůdce.

„Půjdeme do skal,“ ozval se poněkud překvapeně Mártý. „Proč...,“ ale nedopověděl, protože hostinský se náhle vzdálil.

„Je to blázen,“ usoudil Robby a pak už si hleděli svého piva a vděčně vstřebávali teplo příjemně vyhřáté hospůdky. Měli za sebou několik kilometrů chůze v hlubokém sněhu, kdy občas zapadali až po pás a ještě je čekala túra do skal, na kemp. Museli nabrat síly.

Pomalu se už začínalo stmívat, když zaplatili a zvolna se zvedali k odchodu. David zůstal v místnosti jako poslední, snažil se totiž trochu přitáhnout popruh své usárny. Už – už za sebou zavíral dveře, když ho kdosi chytil zezadu za loket. Ohlédl se – byl to hostinský.

„Hele, nedělejte to, kluci,“ uslyšel. „Nechod'te do skal. Minulej rok touhle dobou tam umřelo několik trempů. V zimě se tam prej dějou divný věci...“

Asi je vážně blázen, pomyslel si David. Co by se tak ve skalách touhle dobou mohlo díť? Jedině že by tam spadla nějaká lavina, ale na nebezpečné laviny nejsou zdejší skály naštěstí dost vysoké...

„Nebojte se, my máme pro strach uděláno,“ odbyl hostinského, zavřel mu dveře před nosem a dohnal ostatní.

„Tomu hospodskému vážně hrabe,“ řekl jim. „Víte, co mi tvrdil? Že minulej rok ve skalách někdo umřel – a že prej se tam v zimě dějou divný věci...“

Čahoun jenom mávl rukou. „Prosím tě, asi chce bejt zajímavěj. Já jsem sice slyšel, že se ve zdejších lesích kdysi scházeli satanisti – ale uznej, že v týhle zimě a v těchhle závějích se nahoru nikdo z nich hrabat nebude. To by museli bejt padlí na hlavu.“

„Takže my jsme podle tebe padlí na hlavu, jo?“ ušklíbl se Mártý. „Když se tam hrabeme.“

„Svým způsobem jo,“ trval Čahoun na svém. „Ale musíte uznat, že je dost nepravděpodobný, aby ted', v zimě, někdo lezl do skal a hledal tam někoho, koho by mohl zabít. Nebo třeba obětovat Satanovi, že jo.“

Ted' by tam sotvakoho našel. V zimě je koncentrace lidí ve skalách skoro nulová.“

„Máš pravdu, dost řečí a vzhůru na kemp!“ zvolal bujaře Roby.

Máš pravdu, Čahoune, v tom se Roby nemýlí, napadlo Davida. V zimě je koncentrace lidí ve skalách opravdu prakticky nulová. Ale to může znamenat i minimum případných svědků... Kamarádi se mu začali vzdalovat, a tak přidal do kroku.

Na kemp zvaný Stříbrňák dorazili okolo deváté hodiny. Původně zamračená obloha se během jejich pouti zasněženým lesem vyjasnila, na cestu jim svítil Měsíc a hvězdy, a tak neměli problémy s orientací. Zato ale měli problémy se svou kondicí. Když sešlapujete sníh, je chůze několikanásobně namáhavější, než když jdete po pevném povrchu, to je známá věc. Několik kilometrů vám pak může připadat jako několik set – a to se stalo jim. Když na Stříbrňáku rozdělali oheň a natáhli se na lavičkách z bukových klád, pot se z nich jen lil.

„A to tohle ještě půjdeme zpátky,“ podotkl optimista Mártý. „To bude něco!“

„Drž hubu,“ okřikli ho ostatní jednohlasně. Neměli na podobné řeči náladu. Chtěli je ležet a ležet...

„Viděli jste po cestě ty stopy?“ zeptal se po chvíli David.

„Jaký?“

„No – chvíli šly podle cesty,“ vzpomínal. „Měly nějaký divnej vzorek – ale co to bylo, to jsem nerozeznal.“

„Já jsem nic takovýho neviděl,“ ozval se Čahoun. „Nejspíš jsi měl halucinace.“

„Jo, určitě jsi měl nějaký vidiny z té hnusný cesty,“ přidali se ostatní. Houby halucinace, ušklíbl se v duchu David. Byl si jistý, že ty stopy vážně viděl, v měsíčním světle byly víc než zřetelné. A musely být relativně čerstvé, vždyť včera odpoledne podle řečí v hospodě v tomto kraji hustě sněžilo...

Po odpočinku přišlo na řadu jídlo, pak pár písniček při kytáře a nějaký ten doušek z Mártýho polní láhve, naplněné až po okraj tou nejlepší whiskou. Mártý, znalec ušlechtilých druhů alkoholu, na kvalitním pití nikdy nešetřil. Však si taky kamarádi nemohli na čundrech jeho zálibu vynachválit...

Uložili se ke spánku do péřových spacáků a nechali oheň zvolna dohasínat. Z nějakého důvodu však, zatímco ostatní už dávno statečně zařezávali, nemohl David usnout. Zdálo se mu, jako kdyby slyšel nějaké podivné zvuky, nějaký podezřelý šramot... Ten bláznivej

hospodskéj mě ale vyděsil, zasmál se sám sobě. Pitomec jeden, takhle si dělat z lidí srandu...

Musí vyhovět svým tělesným potřebám, uvědomil si po chvíli. Vysoukal se ze spacáku, do ruky uchopil nůž, aby se cítil bezpečněji – baterku ani svíčku nepotřeboval, bílý sníh odrážel světlo shůry téměř dokonale, stále ještě bylo jasno – a šel. Poodešel pár desítek kroků od kempu, zastrčil nůž zpět do pouzdra a vymočil se u statné borovice, silně vonící smůlou. Otočil se zpět... Krve by se v něm nedořezal. Hleděl přímo na temnou dvou a půlmetrovou postavu s obličejem připomínajícím obličej mumie, ale mnohem, mnohem děsivějším... Nedokázal se ani pohnout.

Zemřeš, zdálo se mu, že slyší. Vy všichni dnes v noci zemřete.

Konečně se trochu ovládl – nebo mu snad vytekly nervy – zařval z plných plic a do výkřiku vložil veškerou svou hrůzu. Instinktivně máchl po postavě nožem – připadlo mu, jako by z jeho špičky na kratičký okamžik završelo pár jisker, ale to už postava zmizela. Jako šílený doběhl na svým výkřikem vzburcovaný kemp a u skalní stěny se zhroutil. Třásl se jako hromádka sulcu a než z něj dostali, co se mu vlastně stalo, uplynula dobrá půlhodina.

„Bylo to strašný, strašný,“ opakoval a jektal přitom zuby. Za další půlhodinu se jim povedlo ho ukecat, aby ukázal místo, kde se to stalo. Čahoun šel s ním a Roby s Mártym zůstali u ohně. Čahounova halogenka rozrážela tmu jako beranidlo a její světlo se jiskřivě odráželo od nesčetných sněhových krystalků.

„Tady to bylo,“ spíš konstatoval, než se zeptal Čahoun.

„Jo. Jak – jak to víš?“ podivil se už zase rozklepaný David.

„Podívej,“ posvítil Čahoun na zem. A Davidovi bylo okamžitě jasné, že to, co ho prve tolik vystrašilo, nemohla být halucinace, jak se chvílemi domníval. Dvojí řádku stop jeho kanad tam křížily další stopy – o trochu větší, ale hlavně – místo vzorku podrážky byl v každé z nich vytlačen symbol lidské lebky. Naprosto zřetelně.

„Někdo nám tady chodí,“ poznamenal Čahoun. „Nákej hajzl.“

„Myslíš – myslíš, že to byl člověk?“

„Kdo jinej by po sobě nechával stopy. Duch určitě ne.“

„Asi máš pravdu.“ Davidova slova však nezněla příliš přesvědčeně. Ve skrytu duše tušil že to, co vystrašilo, člověk určitě nebyl. „Co ale budeme dělat?“ zeptal se.

„Počiháme si na něj,“ hrábl Čahoun po něčem do hluboké kapsy svého zimního kabátu.

„A pak mu dáme na frak,“ vytáhl cosi, co se ve svitu Měsíce matně zalesklo.

„Co je to?“

Čahoun na ten předmět posvítíl. Byla to pistole. Starý armádní vzor.

„Kdes to sebral?“

„Koupil jsem si ji. Načerno, ale... kdoví, kdy se mu může takováhle věcička hodit. Ještě že jsem si ji s sebou vzal.“ Čahoun pistoli natáhl a ozvalo se ostré klapnutí. „Teď ať si přijde, kdo chce,“ zasmál se. Zlomek vteřiny nato se ozval nesmírně zoufalý výkřik ze směru, kterým ležel kemp. Takhle nějak jsem musel rvát já, uvědomil si David, než tam doběhli.

Na kempu se jim naskytla šílená scenérie. Roby, snažící se zastavit Mártymu krvácení z hrozných řezných a bodných ran po celém těle... Než Mártýho jakžtakž obvázáli, zemřel. Všechno, všechno kolem dokola bylo od jeho krve...

„Proboha, co se tady stalo?“ obrátili se na Robyho.

„Já – já nevím,“ vzlykal a ztěžka popadal dech, „bylo to tady, přišlo to sem – a najednou to bylo v Mártym a chtělo mě to zabít – já jsem se jenom bránil, opravdu!! Nechtěl jsem mu nic udělat – ale když ono to bylo v něm!“ Teprve teď si David s Čahounem povšimli, že Roby taky krvácí z několika ran, způsobených patrně Mártýho nožem, válícím se na zemi. Vše nasvědčovalo tomu, že se prostě proti sobě vrhli a pustili se do nemilosrdného boje na život a na smrt. Ale proč? Proč by to dělali dva kamarádi, kteří se znali už od dětských plenek?

„A pak – pak už to v něm nebylo a on krvácel, všude je pořád tolik krve... Bože, co jsem to udělal? Nééé!!!,“ řval Roby.

„Nebyl to člověk,“ pošeptal David Čahounovi. „Tohle by člověk nedokázal.“

„Ale co to tedy bylo?“

„Nevím. Opravdu nevím...“

Pár hodin Robyho uklidňovali, ale dávali si přitom na něj velmi dobrý pozor. Jenom aby to nezačal spatřovat v někom z nich dvou a neměl po ruce nůž...

„Budeš muset na dříví,“ řekl najednou Čahoun.

„Sám?“ zděsil se David. Jít od ohně a lidí do tmy, kde něco obchází, sám? „Ani náhodou.“

„Musíš. Nemáme jinou možnost. Potřebujeme udržovat oheň až do rána a dříví už dochází, podívej.“ Byla to pravda. A do rozednění zbývaly ještě nejméně tři hodiny...

„Stačí, když přitáhneš nějakou soušku, tady už ji zpracujeme.“

David pohlédl Čahounovi do očí. „Bojím se,“ řekl mu a vůbec se za to nestyděl.

„Já vím,“ usmál se smutně Čahoun. „Já se bojím taky a možná ještě víc.“ To bylo poprvé, co Čahoun přiznal nějakou svou slabost. Ale oni neměli náladu na falešné hrdinství.

„Na, vem si tohle,“ sáhl do kapsy a podal Davidovi pistoli. Ten se zarazil. „Hele, počkej, a co když –“

„Ty ji můžeš venku potřebovat víc. My dva už to tady nějak zvládneme, vid’? kývl na Robyho. „Hm,“ ozvalo se z Robyho úst.

A David s nesmírně nepříjemným pocitem, že ho někdo sleduje, odešel z kruhu ozářeného ohněm do tmy. Soušku našel docela rychle, jedna ležela asi padesát kroků od kempu, i když kousek stranou, téměř za rohem. Odsekl ji sekerou od vyvráceného kořene, oprášil z ní sníh a odtáhl ji na kemp. Skála mu zakrýval výhled, a tak neviděl, co se tam odehrává, ale v okamžiku, kdy obešel onen skalní výběžek – spatřil Robyho s Čahounem uprostřed lité rvačky. Roby měl sekeru a Čahoun dlouhý nůž...

„Co to děláte?“ zařval na ně. Doufal, že se vzpamatují a přestanou. Jenom se na něj podívali – a pak se Roby rozběhl s napřaženou sekerou proti němu, čehož využil Čahoun, který mu vrazil nůž do zad. Roby se malátně otočil, Čahoun vytrhl nůž z rány a bodl ho znovu, do břicha. Roby se po něm ohnal sekerou, ale netrefil se... Pak se svezl k zemi.

„Čahoune – proč jsi to, proboha udělal?“ Ale Čahoun nevnímal. V jeho očích se zračilo zlověstné odhodlání... Skočil po Davidovi stejně, jako předtím Roby.

„Prásk!“ ozvalo se do ticha zimní noci před rozedněním. Čahounovo tělo ztěžka dopadlo na zem a David se nevěřícně zadíval na kouřící pistoli. Vůbec si nepamatoval, že by ji vytahoval. Pak se mu zatmělo před očima. Co to udělal? Vždyť on zabil Čahouna, kamaráda! Rychle ho prohlédl a zkusil nahmatat puls – nic, absolutně nic. Roby – to samé.

Smrt, to je to, co vás všechny čeká, zaznělo z prostoru za jeho zády. Prudce se otočil a bezhlavě vystřelil, aniž spatřil cíl. Žádná odezva. David si sedl k ohni a rozplakal se. Bylo toho na něj opravdu příliš. Připadal si jako ve špatném snu a tolik toužil se z něj probudit... Jenomže věděl, že to nejde.

Když mu vyschla slzy, rozhlédl se po mrtvých tělech svých kamarádů – a věděl, že tam nevydrží. Ne, nemůže tam zůstat, uprostřed krve a smrti... Odpusťte, kamarádi, já musím jít pryč, pryč odtud...

Vypotácel se z kempu a chvílemi šel, chvílemi se plazil sněhem, byla mu zima, přitom se potil námahou a věděl, že jestli nenajde místo, kde by mohl rozdělat oheň, tak zmrzne. Když už umdléval a ztrácel síly, spatřil převis. Zamířil k němu, musel trochu do kopce a když už byl téměř pod ním, všiml si spících postav ve spacácích a žhavých uhlíků v ohništi. Přece jen nebyli ve skalách sami. Zaradoval se, že se ohřeje, schová...

Zastavil se. Schová? Před tím, co zabilo dva jeho kamarády a donutilo ho zabít třetího? Před tím se přece nedá schovat! Nesmí tam dojít a dát tomu šanci zabíjet další lidi. Obrátil se a odcházel pryč.

Zemřeš, zaznělo mu zase hlavou. Otočil se – mezi ním a převisem stála ta temná, obrovská postava. Zamířil na ni – a zase pistoli sklonil. Stojí přímo mezi mnou a těmi lidmi, uvědomil včas. Kdybych po tom střílel, mohl bych někoho zranit, nebo dokonce zabít. Vzpomněl si na Čahouna. Vždyť já ho zabil!

„Ne, ty hajzle,“ řekl.

„Mě už nedonutíš někomu ubližovat.“

Přiložil hlaveň k pravému spánku – na kůži, rozpálené namáhavým postupem ve sněhu příjemně chladila.

„Máš smůlu,“ řekl ještě směrem k přízraku.

Pak se zablesklo.

Kterak Fredy, Johnny a Skunk potkali Mikuláše

Fredy, Johnny a Skunk byli kamarádi. Co kamarádi, znamenali pro sebe mnohem víc, než se pod tímhle slovem obvykle rozumí, byli si prostě tak blízcí, jak mohou být jen lidé, kteří spolu delší čas trempují. A oni spolu trempovali už pěknou řádku let.

Možná byste rádi věděli, jak přišli ke svým přezdívám-no, není na tom nic zvlášť zajímavého-Fredy a Johnny si propůjčili přezdívky ze svých oblíbených westernů, a i Skunka nazývali nějakou dobu Chrisem. Přesněji řečeno do okamžiku, kdy si na jednom čundru, po celodenním pochodu, když se společně uvelebili u ohně, sundal kanady z nohou. Krajinou tenkrát zavanul odér, před nímž zdrhaly málem i stromy, o lesní zvěři nemluvě.

„Ty smrdíš jako skunk,“ řekli tenkrát, když se probrali z bezvědomí, i když tušili že skunkovi by při setkání s Chrisem bez bot slezly hrůzou chlupy.

U skunka už ale zůstalo a z Chrise tak byl Skunk s velkým S. Zpočátku sice svou novou přezdívku uraženě ignoroval, ale po čase si zvykl, a i na ni byl hrdý.

„Jsem pochodující chemická zbraň,“ říkával.

Jednou ze začátku prosince, když po řadě mokrých zim konečně přišla jedna opravdová, kdy mrzlo, až praštělo a krajina ležela pod bělostnou sněhovou přikrývkou, napadla Fredyho úžasná věc (Fredyho podle jeho vlastního názoru napadaly jen samé úžasné věci). Pojedou na Mikuláše na vandr! Slovo dalo slovo, a tak pátého prosince ráno seděli ve vlaku, mastili karty, posilňovali se dámským likérem na tři a nenápadně kouřili z okna. Když je spatřil průvodčí, trochu se zarazil. „Vy budete spát venku?“ zeptal se.

„No jasně!“ zvolali hrdě. „Nejsme žádný béčka!“

„Zmrznete,“ utrousil průvodčí, proštípl jim lístky a odešel do dalšího vagónu.

Naši hrdinové se začali tak šíleně chechtat nedůvěře v jejich schopnosti, až několik cestujících zběhlo do ostatních vagónů a jeden dokonce vyskočil ven, kde si pak zaražený až po hlavu ve dvoumetrové závěži liboval, jaký má božský klid. Fredy načal další láhev rozumně uložené měny a znovu se pustili do karet.

Po nějakých dvou hodinách nepříliš rychlé jízdy vlak zastavil v jejich cílové stanici. Za hulákání „výsadek, výsadek“ vyskákali na zasněžené nástupiště zapadlé staničky, nabrali do plic mrazivý podhorský vzduch

a rozhlédli se po krajině. Kam až oko dohlédlo, rozprostírala sněhem důkladně pocukrovaná pole, tu a tam pokaňkaná hejny krákorajících havranů. A kromě toho, nikde už nebylo vůbec nic. Ani živáčka, ani človíčka nevidět. Fredy, Johnny a Skunk si připálili nezbytné startovačky, zavěsili je frajersky do koutku úst a vyrazili naproti šedavým skalám, zdvihajícím se na obzoru náhle a bez varování z polí rovných jako stůl.

S mnoha šťavnatými nadávkami, při kterých se i mohutné sosny chvěly jako ve větru, vyšlápali strmý kopec a už si to hasili do hospody, aby doplnili vypocené tekutiny. Na udržování stálé hladiny tekutin v těle naši kamarádi nikdy nezapomínali.

„Zdraví máš jen jedno,“ říkával Johnny.

Usedli a rozhodli se, že si dají jedno pivo. Tedy jedno pětipivo, samozřejmě. A jak už to tak bývá, pětipiva přišla nakonec za každým dvě. Pozdravili se s nimi, zálibně si je jedno po druhém prohlédli v půllitrech a pak jim dovolili ohrát se v jejich žíznivých útrokách.

Mezitím se setmělo, ne snad že by se už stmívalo, ale prostě proto, že oblohu pokryl hustý mrak, který hned nato začal kobercovými nálety bombardovat kraj myriádami křehkých sněhových vloček. Kamarádi se-sice trochu blábolivě ale přece-usnesli na tom, že už mají dost a bylo by záhodno vyrazit na kemp. Jak se řeklo, tak taky udělali. Kemp naštěstí nebyl daleko, a tak už za půldruhé hodiny seděli ve srubu na vysoké skále a hráli si nohy u ohně vesele plápolajícího v kamenném krbu. Udělali si čaj se zbytkem rumu, zavřeštěli pár písniček, vyprávěli si vtipy a vůbec se měli moc dobře. Byli rádi, že jsou zase jednou spolu.

Pozdě v noci, když už se chystali ulehnout do péřových spacáků, Johnny s Fredym jako jeden muž vstali, zahrabali ve svých báglech a vytáhli pletené punčochy. Fredy červenou a Johnny zelenou, se žlutými puntíky.

„Jdeme na to,“ kývli na sebe a otočili se na udiveně zírajícího Skunka. „Tak pojd’ taky, ne?“

„Kam?“ zeptal se Skunk.

„No, vždyť je Mikuláše,“ oznámili mu, „ty sis snad nevzal žádnou punčochu na nadílku?“

„Sakra, na to jsem zapomněl,“ přemýšlel Skunk. „Ale o nadílku bych nerad přišel ... A navíc bych vypadal jako zapomnětlivý blb...“

„Ale to víte, že vzal,“ zalhal. „Jenomže já ji dám ven tajně, až už budete spát. U nás doma se to tak dělá, víte?“

Fredy s Johnym pokrčili rameny, vylezli do mrazu a přišpendlili své punčochy ke stěně srubu.

„To jsem zvědav, co asi dostanu,“ poznamenal Johny, když se vraceli.

„Já taky,“ řekl Fredy, „loni to nestálo za nic.“

A se smutnou tváří si připomněl ty nekonečné haldy uhlí, které pak celou zimu svážel do sklepa ... Ještěže se mu je povedlo stopit.

Skunk si počkal, až se od obou začnou ozývat známé zvuky, připomínající řezání dřeva, pak si počkal ještě chvíli a ještě jednu, aby měl jistotu, a vyrazil ven ze srubu. Vše měl perfektně promyšlené. Našel Fredyho a Johnyho punčochy, obezřetně se rozhlédl, fajn, vyprostil nohu z kanady a vedle čist'ounekých punčoch svých kamarádů přišpendlil i svou vlastní propocenou ponožku. Ráno musí vstát první, přinést jim jejich punčochy s nadílkou od Mikuláše, tu svoji nadítku vysypat na stůl ve srubu a ponožku si znovu obléknout. Kdyby se ho ptali po punčoše, řekne, že mu náhodou upadla do ohně a shořela. Ano, a taky musí hned po ránu rozdělat oheň, aby jeho historka zněla pravděpodobně.

Do rána se vyčasilo, a tak Skunka probudilo sluneční světlo, deroucí se škvírami ve stěnách dovnitř do srubu. Pohlédl na hodinky, devět hodin, ale Johny s Fredym ještě naštěstí spí. Neslyšně vstal, bez hluku rozdělal oheň a potichu otevřel dveře. Vykročil k punčochám a...

„Néééé!!!“ ozval se strašlivý výkřik, plný děsu a zoufalství. Fredy s Johnym byli v mžiku na nohou.

„Co to bylo?“ zeptali se jeden druhého. A jako odpověď se zvenčí začal ozývat usedavý pláč nešťastného lidského tvora.

„Skunk!“ vyslovil Johny myšlenku, která jim oběma bleskla hlavou.

„Aby se mu tak něco stalo,“ vyrazil ze sebe Fredy a oba dva se vrhli ven, před srub.

Ve veselých paprscích ranního slunce tam spatřili strašlivou scénu. Skunk plakal nad tělem obtlouklého stařečka s nůši, berlou a mohutnými bílými fousy. Před ním, přišpendlené ke stěně srubu, visely dvě naplněné punčochy, jedna červená a jedna zelená se žlutými puntíky. Třetí, neidentifikovatelné hnědočernošedé barvy, držel stařeček ve ztuhlé ruce. Ve tváři se mu zračilo nevýslovné utrpení, které před svou smrtí patrně zažil. Samozřejmě, byl to Mikuláš. Naplnil Fredyho a Johnyho punčochy a chtěl nadělit i Skunkovi – ale podlehl strašlivému aroma, které se z ní linulo. Opodál leželi i čert s andělem. Chudáci, zřejmě mu chtěli pomoci.

Fredy přehlédl plácek před srubem a hned měl jasno.

„Skunku, tys ho zabil,“ ucedil mezi zuby.

Skunk se rozbrečel ještě víc.

„A čerta s andělem taky!“ přidal se Johny.

„Co teď budeme dělat?“

„Musíme se jich nějak zbavit...“

A tak jejich těla ve vší tajnosti pohřbili v jedné nepřístupné jeskyni ve skalách. Od toho dne Mikuláš s nadílkou nechodí a musí nám ho nahrazovat naši rodiče a přátelé.

Zelené království

Obloha byla ocelově šedá, těhotná přicházejícím deštěm. Vlhkost už se dala cítit ve vzduchu téměř hmatatelně, omývala mu tvář, vpíjela se do jeho oblečení a když se trochu soustředil, mohl ji zmačknout v dlaních a nechat protéci mezi prsty. Zasmál se. Cítil jejich přítomnost, vnímal jejich radost z tak nádherně melancholického podvečera. V podobném počasí bývali vždycky nejsilnější, nejodvážnější a nejupovídanější. Jemně se mu vkrádali do mysli a zanechávali v jeho hlavě ozvěny starých příběhů z dob, kdy je lidé dokázali vnímat téměř všichni, kdy spolu rozmlouvali a navzájem se cítili. Viděl útržky starodávných scén, vysoké kožené boty, večerní ohně, blyštivé meče, sudy plné vína a čerstvě ulovenou zvěř, otáčející se zvolna na rožni. Slyšel hrdinské zpěvy v neznámých jazycích, bezprostřední dívčí smích, cinkot zlatých mincí, bekot obětované ovce a vítr ve větvích stromů, téměř stejný jako dnes, po mnoha staletích, a přesto jaksi jiný, magičtější a mocnější. Znovu se zasmál, teď už trochu posmutněle. Bylo mu tu s nimi dobře. Ale musel je opustit.

Jejich existenci si poprvé uvědomil, když mu bylo dvanáct let. Při jedné ze svých častých potulek po lese zabloudil až do opuštěného údolíčka, spíše roklinky, utopené hluboko pod korunami věkovitých modřínů. Přesto, že se schylovalo k večeru, přestal se náhle bát – a vstoupil do údolí s klidným, otevřeným vědomím. Věděl, že mu nic nehrozí. Kde na tu myšlenku přišel, to ovšem netušil – prostě to cítil. Měl dojem, že údolíčko, do kterého spadal vodopádem lesní potok a vytvářel v něm malé jezírko, na jehož břehu rostla prastará vykotlaná vrba, tedy že toto údolíčko je obydleno jakýmsi přátelskými bytostmi. Byly neviditelné, beztvaré a úplně jiné než on – ale přesto byly přátelské, veselé a šibalské. Posadil se na kameny na břehu jezírka, obrostlé chladivým zeleným mechem a nechal se ukolébat jejich neslyšnými hlasy k spánku. Celou noc na něj dávali pozor, ráno ho probudili do svěžího jitra a poradili mu cestu. Domů došel za necelé dvě hodiny chůze. Našel tam na smrt vyděšené rodiče, rozmlouvající s policistou o jeho zmizení.

Nějakou dobu nato se v údolíčku neukázal, prostě nikam nesměl. Ale pak – vrátil se. Privítali ho rozpustilým rejem suchého jehličí, poletujícího ve větru. Tehdy si s nimi začal povídat a vyměňovat myšlenky a pocity – a cítil, že ho chápou. Během času začal chápat i on je.

Žili tam téměř tisíc let a byli součástí údolí. Měli schopnost nenápadně vcházet do lidských myslí, rozpoznat dobráka od násilníka a podle toho i jednat. Dobrým lidem předávali pocit pohody, klidu a bezpečí, zlým a nebezpečným zaseli do mozku představu strachu a nebezpečí. Dobří pak zůstávali, zlí prchali a snažili se zapomenout na guláš nepříjemných myšlenek, který se jim jakýmsi záhadným způsobem vytvořil v hlavě.

On byl podle nich dobrý – a byl, shodou okolností, po dlouhé době prvním člověkem, kterého potkali. Měli z něho radost a hned si ho oblíbili – a stejně tak i on je. Chodil za nimi, vyprávěl jim o strastech života v nynějším světě a oni mu na oplátku předávali pocity, nálady a útržky rozhovorů či obrazů z let dávno minulých. Tak se navzájem doplňovali a žili pro sebe – on pro ně a oni pro něj.

Občas uvolňoval koryto potůčku od nánosů větví a bahna, aby tekla stále stejně rychle a hlavně, aby si nezvolil jiné koryto, neboť oni byli nějakým zvláštním způsobem vázáni na jeho vodu a nedokázali by bez ní existovat. Dobře jim dělala i voda padající z nebe, ale nebyla pro ně tak důležitá jako potok.

Ač bylo v údolí stále vlhko a chladno, strávil zde mnoho nocí, aniž by se nachladil – přičítal to jejich vlivu. Koho si oblíbili, toho ochraňovali. A přece byli tak křehcí – kterýkoliv primitiv by jim dokázal svou hrubou myslí ošklivě ublížit. Otrásl se při té myšlence a zapudil ji. Naposledy se rozhlédl – už musí jít. Po půlnoci mu jede vlak do vzdáleného města, kde bude od nynějška bydlet a on ještě musí zabalit pár věcí.

„Vrátím se,“ řekl jim. „Přijedu se na vás podívat. Slibuju.“

Slzy mu vhrkly do očí, když si uvědomil, jak jsou smutní. Kdo teď za nimi bude chodit a povídat si s nimi? Koho budou ochraňovat, pro koho budou žít?

„Promiňte, promiňte mi to, prosím vás,“ vzlykl, „jinak to nejde! Ale já se vrátím!“

Nevydržel to a utekl. V dlani svíral malý kamínek, vylovený ze dna potůčku.

Ve vzdáleném městě ho zavalilo tolik nových dojmů a zážitků, že si na ně dlouho, dlouho vůbec nevzpomněl. Ano, vrátil se, jak slíbil – ale až za dlouhých deset let, poté, co náhodou vystrachal ve starých krámech onen kamínek. S hořkým pocitem vlastní zrady přijel zpět do kraje svého dětství a mládí – a pochopil, že přijel příliš pozdě. Stvůra zvaná průmysl hamtla okovanou botou do tváře jeho lesa a zanechala po sobě strašnou spoušť. Takhle nějak to vypadá na Měsíci, pomyslel

si. Pusto, prázdno a mrtvo. Ani náznak spřízněných myslí, které tu kdysi volně žily...

Ač věděl, že je to marné, vyhledal místo svých někdejších setkání s nimi. A – narazil na továrnu, pevně rozkročenou nad údolím a velkou částí okolí. Potok zmizel kdesi v betonovém potrubí.

Pevně stiskl kamínek v pravici. Měl zůstat. Třeba by je mohl zachránit. A i kdyby ne, měl se o to alespoň pokusit. Oni by to pro něj udělali bez rozmýšlení, tím si byl jist. Osobní prospěch nikdy nesledovali na prvním místě...

„Měl jsem vás moc rád,“ zašeptal. „A vždycky budu. Nikdy na vás nezapomenu.“

Pomalou odcházel pryč a doufal. Třeba odešli. Třeba se zachránili a žijí někde jinde. Snad. Tolik by jim to přál...

Legrační masakr

Když věděli, že je od orosených půllitrů dělí už jen pár chvil, šlapalo se jim hned lépe.

A bylo jedno, že mají v nohách slušný ranec kilometrů a že už zase supí do kopce... Protože tenhle kopec byl poslední. Potom už budou na hřebeni, kde je čeká víceméně rovina a na spací flek pak už půjdou jen z kopce. No a předtím samozřejmě posezení u piva před rozhlednou. Trocha relaxu po výslapu, pak ještě kousek už asi nočním lesem a zasloužený odpočinek pod hvězdnou oblohou...

Na tu se Michal těšil ze všeho nejvíc – a pevně doufal, že mraky, které se pomalu začínaly kupit na obzoru, neznamení změnu počasí.

„Z toho mráčku pršet nebude,“ utrousil polohlasně, ale jak se ukázalo, dost hlasitě na to, aby mu bylo rozumět.

„Nestraš,“ zafuněl vedle něj Zdeněk. „Zapomněl jsem si vzít celtu...“ Náznak převisu na jejich oblíbeném místě sám o sobě před deštěm moc nechránil. O jednu celtu méně tak znamenalo zásah do osobního prostoru.

Pokrčil rameny. „A co s tím asi naděláme. Podle předpovědi by mělo pršet až zejtra, tak tomu zkusíme věřit.“

Po úzké horské silnici, vinoucí se lesem vyšli až k rozhledně, kde už na ně čekal Tomáš, kterého hnala žízeň ze všech nejsilněji. A že nebyl sobec, nebylo přes ním na stole jedno pivo, ale hned tři.

Z oblohy poseté hvězdami nakonec nebylo nic. Mraky, které Michal odpoledne pozoroval jen na západním obzoru, se postupně rozlezy po celé obloze. Mlha začala zahalovat hřeben ještě, než se setmělo a cesta na flek potom, už za úplné tmy a v něčem, co by se snad opravdu dalo krájet, dostala docela dobrodružný nádech. Obzvlášť když si Tomáš hned na začátku málem vyvrtnul kotník a pak pro jistotu dvakrát zabloudili.

Teď Tomáš pomalu usínal ve svém spacáku vedle drobného uhasínajícího ohýnku. Zdeněk spal už dávno a jen Michal mžoural do mlhavé noci. Cely nakonec nepoužili, po celodenní štrece je dohnala únava, a tak jen narychlo uvařili čaj a zalehli.

Teď jen tak ležel, nasával vůni nočních hor a přehrával si v hlavě události celého dne. Až na tu oblohu zatím všechno fajn. Perfektní dobítí baterek, konečně se dostal zase jednou mimo město. I bez hvězd to bylo super. Ale těšil se na ně, to zase ano. Škoda.

„Stejně je to jméno rozhledny divný,“ utrousil Tomáš malátně do ticha odpočívajících hor. „Nechápu, jak by mohla bejt na kopci nějaká studna. To je přece blbost“.

„Ona se nejspíš jmenuje podle tý vesnice pod hřebenem,“ zauvažoval Michal. „A navíc tam klidně mohl bejt kdysi nějaký pramen. Ta studánka, kde jsme brali vodu na čaj, byla přece taky docela vysoko ve svahu.“

Chvíli čekal na odpověď, ale Tomáš začal náhle ostře chrápat. Konec diskuze, pochopil.

Ve chvíli, kdy už se začínal hrabat ze spacáku, že zadupe poslední žhavé uhlíky a také půjde spát, ho něco zaujalo. Koutkem oka jako by zahlédl nějaký zvlněný obrys na mlžném pozadí – podíval se tím směrem, ale nic tam nebylo. Vlastně trochu ano...

S vytřeštěnýma očima zíral, jak se přímo nad ním zhmotňuje doutníkový stín, stále zřetelnější a tmavší. Náhle bylo patrné, že to má vlastně jiný, složitější tvar, doutníkové těleso zřetelně přetínaly minimálně dva další páry stínů, podobných křídům. Do toho se přidal sílící svištivý zvuk – ta věc se k němu shora přibližovala. Ne přímo k němu, mířilo to trochu vlevo od něj, ale to ho v tu chvíli moc neuklidňovalo.

Vzduchem najednou zahřměly motory snad desítky helikoptér. Takový hluk slyšel Michal jedině při hromadné show na leteckém dni. Reflexivně si zakryl si uši dlaněmi s pocitem, že za chvíli asi úplně ohluchne.

Věc na nebi se zastavila, pod jejím trupem probliklo krátce světlo a vylouplo ze tmy jakýsi symbol a několik znaků na jejím plášti. Trvalo to jen mžik oka, pak se celý objekt jako by vzepjal, poskočil nad něj a za něj, přímo proti horskému hřebeni – přerazil několik stromů a pokračoval kamsi do mléčné tmy. Už mohl dát ruce z uší – helikoptéry, alespoň podle hluku soudě, ho následovaly.

A potom – ještě, než třesoucími se prsty vydoloval z krabičky cigaretu – ta věc dopadla někde nedaleko na zem. Temné zadunění, země se otřásla. Dál už nic. I hluk helikoptér zeslábl a pak utichl nadobro.

Ale to už nervózně pokuřoval a přerývaně vysvětloval těm dvěma, které celý ten rambajz samozřejmě probudil, co se stalo.

Usnul, až když se rozednívalo – a i to mohl přičíst spíše notné porci tuzemáku, kterou ho Zdeněk s Tomášem napojili, aby se uklidnil. Sami ulehli jako nic, on to měl ale přeci jen trochu těžší.

Ranní počasí trochu předběhlo předpověď, nejdříve začalo drobně mrholit a pak mrholení zesílilo v malými, ale přesto nepříjemnými kapkami dopadající déšť. Cely se dočkaly použití a zakrývaly teď celý prostor pod převisem. Nikomu se nechtělo shánět po lese dřevo, které beztak bylo už všechno provlhlé a navíc, představa dýmu z ohně ve stísněném prostoru mezi skalní stěnou a celtami, taky nebyla zrovna dvakrát lákavá.

Michal proto vyhrabal z telete skládací vaříč, hodil na něj pár tablet tuhého lihu a narychlo uklohnul vajíčka se slaninou a čaj. Akorát mu na to vystačil zbytek vody od studánky, kterou včera v noci horko těžko hledali v neustále houstnoucí mlze. Právě kvůli ní poprvé zabloudili, podruhé k tomu došlo, když se pak pohádali, kterou cestou bude nejlepší se vydat zpátky.

„To tele je stejně pěkný,“ podotkl s mírně závistivým výrazem ve tváři Zdeněk. „Jenom nechápu, jak do něj všechno v pohodě zabalíš.“

„Jestli sis všimnul, tak já dost věcí věším na něj,“ pokrčil rameny Michal. „A ještě s sebou tahám žracák. To tobě se všechno vejde dovnitř do báglu, to taky není k zahození.“

„Jenomže ty seš na první pohled tremp a já turista,“ kopl zlehka Zdeněk do svého expedičního batohu. „Jako jo, je to pohodlný, ale styl to moc nemá.“

„Tramping je stav duše, volové,“ rozčísl jejich debatu Tomáš a usrkl horkého čaje. „Na báglu nezáleží. Kdyby se mi doma neválela usárna po tátovi, tak bych měl batoh stejnej jako Zdeněk a bylo by mi to úplně jedno.“

K tomu už nebylo co dodat.

Jejich hovor se pak samozřejmě stočil k noční události.

„Škoda, žes to nevyfotil,“ plísnil Michala Tomáš. „Všichni s sebou furt taháme mobily a když na to přijde, tak jsou nám stejně k ničemu. Žijeme v divný době...“

„Hele, třeba se tom někde píše,“ napadlo Michala až v tuto chvíli a sáhl po svém telefonu. „Taková věc by už mohla být ve zprávách přeci!“

Jenže se nic nedozvěděl. „Nemám signál,“ prohlásil zklamaně. „Přitom tady vždycky bejval, pamatujete, jak jsme si zakázali čumět na internet, když jsme v lese... Ale teď to nějak nejede.“

Zbytek trojice na tom byl úplně stejně. Veškeré mobilní spojení bylo nedostupné, jak data, tak i hlasové služby. Ani SMS si navzájem neposlali, zkoušeli to. Sice do přírody utíkali vesměs právě proto, aby se odstříhli od civilizace, ale zrovna v téhle situaci z toho úplně

nadšení nebyli.

„Tak nic, no,“ prohlásil Zdeněk. „Ani nemůžeš zavolat do televize, žes viděl spadnout UFO a bejt slavněj. Takhle tě někdo předběhne a slízne za tebe akorát smetanu. Ale stejně je to divný, myslel jsem si, že ten vysílač u rozhledny je právě některýho mobilního operátora. Ono teda se všechno může rozbít, to je zase fakt, žejo...“

„UFO to určitě nebylo,“ zavrtěl hlavou Michal. „To, co jsem viděl, vyrobili lidi. Byly na tom nějaký čísla a asi i písmena. Myslím, že jsem zahlídnul šestku, trojku a pak snad háčko nebo áčko... Tím už si nejsem moc jistej.“

„Stejně si myslím, že by stálo za to tu věc najít. Tvrdils, že to muselo spadnout někde blízko. A nás dva ten otřes přece probudil, takže to asi opravdu nebude daleko.“ Zdeněk se ze sedu přizvedl na kolena a začal pomalu sbírat a balit své věci. „Pojďte, tu věc chci vidět.“

„A co ty helikoptéry?“, napadlo Michala. „První určitě nebudeme. A navíc, tohle zavání nějakou vojenskou akcí. Z toho nemám vůbec dobrej pocit. Možná by bylo lepší odsud teď prostě zmizet.“

Když se nad tím zamysleli, tak mu nakonec dali za pravdu. Posbírali svých pár švestek, cely si přehodili přes sebe jako ochranu proti dešti – jen Zdeněk přetáhl přes svůj batoh integrovanou pláštěnku a navlékl se do vinylového ponča.

Když už vystoupali téměř k cestě vedoucí po hřebeni, Tomáš se náhle zastavil. „Slyšeli jste to?“

„Ne, co?“, zeptal se cestou do svahu mírně udýchaný Zdeněk. Michal zbystřil. Protože to také zaslechl. A teď, když vedle sebe tolik nefuněli, to rozeznal naprosto zřetelně. Byl to střelba.

V nepřiliš velké vzdálenosti někdo o sto šest pálil z automatické zbraně. A nebyl sám, střelců muselo být více. Ostrý štěkot kratších i delších dávek se navzájem překrýval a spojoval, pak na chvíli ustal.

„Ty vole, co to...“ Michalova slova přerвала náhlá exploze, která zaduněla lesem, tlaková vlna prosvištěla podrostem, rozhoupala koruny stromů a uštědřila jim krátkou, ale intenzivní sprchu.

„Hele, já to už fakt hledat nechci,“ prohlásil rezolutně Michal. Výbuch, nebo co to bylo, se odehrál zhruba směrem, kam v noci viděl spadnout tu věc. Stejným směrem se i střílelo – a na tom, že jít naproti někomu, kdo kolem sebe střílí z automatické zbraně a vyhazuje věci do povětří, je blbost, se shodli velmi rychle. Vyrázili tedy opačným směrem – k rozhledně, před kterou včera statečně nasávali.

Nešli po cestě. Úvaha byla jednoduchá a logická – jestli se tu někde střílí, bude lepší nebýt vidění. Obzvlášť, když mají na sobě všichni maskáče a na první pohled vypadají jako vojáci. Rozhodně nestáli o to, aby je někdo omylem poslal na věčnost.

Nešlo se jim moc lehce, terén byl dost nerovný, rozmoklá půda jim podkluzovala pod nohama a museli se vyhýbat roztroušeným skaliskům, která čas od času namáhavě obcházel. Sem tam opět zaslechli střelbu i výbuchy, a to jim na klidu nepřidávalo. Vůbec netušili, co se děje, mobilní telefony byly stále bez signálu. A k tomu lezavá zima a déšť... Náladu měli hluboko pod bodem mrazu.

„Už jsme u rozhledny,“ spíš zašeptal, než řekl Michal. Opatrně vystoupili z lesa.

Déšť v tu chvíli ustal.

Na první pohled se zdálo, že zde je všechno v pořádku – dvě nebo tři zaparkovaná auta poblíž rozhledny, nikde nikdo.

Nikde nikdo? V neděli, krátce po poledni? Touto dobou tu přeci bývaly davy turistů. A teď nevidí ani živáčka. Počkat, co to támhle...

Těl si všimli, až když k nim došli. Čtyři nebo pět nehybných lidí v okolí stolů restaurační předzahrádky. Leželi tam, kde je zastihla smrt, zkroucení v nepřírozených polohách. Očividně je někdo postřílel – a udělal to pečlivě, kromě zakrvácených děr po střelách v jejich trupech ještě každému ušetřil ránu do hlavy. Pro jistotu. Tady neměl nikdo přežít, byla to promyšlená likvidační akce.

Nejhorší na tom bylo, že to nebyli jen dospělí, ale i děti. A ty na tom byly ze všech nejhuře. Střelná poranění snad ani neměly – zato byly hrůzným způsobem znetvořeny nožem, mačetou, nebo něčím podobným...

Zdeněk klesl na kolena a začal zvracet. Michal, spíš omylem, vzal do ruky potištěný list papíru, jeden z mnoha, které se válely všude kolem. Bylo to bůhvíproč anglicky.

„...a abyste si vy, nevěřící psi nemysleli, že jste někde v bezpečí, zaútočili jsme právě zde. Nejen ve velkých městech, nejen v obchodních centrech nebo na letištích, my vás budeme zabíjet kdekoliv. Ve městech, vesnicích, na samotách, kdekoliv ve vašich domovech. Nikde se neschováte! Nikde nenajdete klid...“ Text dále pokračoval, ale neměl sílu to všechno číst. Nicméně na konci stálo velkými písmeny jednoznačné „Alláhu Akbar!“ Zahodil ten cár papíru a měl co dělat, aby s z toho pocitu, který ho ovládl, taky nepozvracel. Teroristi... A tady!

„Bože proč,“ zazněl vedle něj přerývaný povzdech.

Nebyl to nikdo z jeho kamarádů. Starší muž, něco mezi padesátkou a šedesátkou, jediný, který z neznámého důvodu neměl prostřelenou hlavu.

Třeštil na Michala nevěřičně oči za rozbitými brýlemi, po tváři mu stékala krev a pevně si oběma rukama držel hrozivou ránu v břišní krajině. Snad proto byl naživu, protože ještě nestačil vykrvácet.

„Co se tady stalo?“, vyhrkl na něj Michal bez rozmyslu. „Mluv!“

Nezdálo se, že by ho zraněný nějak ostře vnímal. Ale přesto ze sebe pár slov vypravil.

„Zabili všechny... Panebože, co ty děti... A oni...“ Zachrčel, z úst se mu vyřinul proud krve a rozkašlal se. „Smáli se... Pořád se smáli... A řezali a stříleli...“

Pak už ztichl nadobro. Byl konec.

Michal se nevěřičně rozhlížel kolem. Takový masakr... Jak se tím může někdo bavit? Smát se tomu? Jak může vůbec někomu taková hrůza připadat legrační? To přeci nemůže být člověk...

Tomáš, který na tom z nich byl v tu chvíli asi nejlépe, se rozběhl ke dveřím restaurace, umístěných hned vedle věže rozhledny.

„Telefon! Určitě tam bude pevná linka!“

Šance na záchranu, uvědomili si i ti dva zbylí a nejistým, potácivým krokem se vydali za ním.

Na to, jaký to byl průser, se všechno vyvíjelo překvapivě dobře... Tedy vzhledem k okolnostem. To, že se vymkl kontrole speciální autonomní dron, řízený experimentální verzí umělé inteligence, by samo o sobě stačilo na pořádný problém, i kdyby se nepředvídatelně neproháněl členskými státy Aliance. Na jednu stranu o něm sice nikdo nevěděl, protože byl vybaven stejně experimentálním maskovacím systémem, díky kterému byl v podstatě opravdu neviditelný – a to nejen pro radary a podobné hračky. Ale na druhou stranu nikdo nevěděl, kdy i ten se vymkne kontrole. Což se v konečné fázi stalo.

Palubní systém dronu zkolaboval ve chvíli, kdy míjel horský hřeben v poměrně málo osídlené oblasti. V okolí dopadu byla hustá mlha – a navíc k němu došlo v noci ze soboty na neděli, zhruba v půl třetí ráno. Pravděpodobný počet svědků události mohl být při nejhorším kolem dvou desítek.

Míra priority utajení byla Plukovníkovi známa. A stejně si uvědomoval i svou důležitost. Nebylo normální, aby v podobné akci velel někdo v jeho hodnosti. To ho napadlo vícekrát během bláznivého letu za pomatěným dronem, kterého se musel zúčastnit

spolu s asanačním komandem. Jenže tady nemohl velet nikdo méně důležitý. O Objektu 63-A se prostě nesměl dozvědět nikdo, ani z členských států Aliance. Za absolutně žádnou cenu.

Ted' se mohl cítit už vlastně spokojeně. Dron byl naložen v civilně vyhlížejícím kamiónu a opouštěl právě oblast. V té ještě stále vládla hustá mlha, nejlepší počasí pro jeho misi. Sice už byla skoro jedna hodina po poledni, ale vše zvládli na jedničku – všichni, kdo by mohli spatřit dron v době výpadku maskovacího zařízení, už prostě nebyli. O to se postarala Ahmedova skupina, vyslaná do všech rizikových obydlí. Z dálky samozřejmě jištěná snajpry s termovizí, protože její efektivita nebyla úplně stoprocentní. Její hlavní role byla ostatně trochu jinde.

Oblast byla zajištěna během hodiny po dopadu, protože se svými helikoptéry s prioritním povolením pro všechny státy Aliance byli v posledních chvílích dronu přímo za ocasem. Do deseti minut v širokém okolí vyrušili mobilní signál a GPS. Podle předem připraveného scénáře proběhlo kontaktování místních bezpečnostních složek – oficiálně nastal teroristický útok v dané oblasti a speciální složky Aliance už vše řeší. Místní policie a armáda skočily na špek a pomohly uzavřít oblast.

Všechny budovy v oblasti vyčištěny, četl Plukovník zprávy svých operativců. Výborně. Zbytek oblasti je krytý lesem. Z něj se mohla dívat maximálně zvěř. A o tu se nemusí starat.

Ted' už zbývá jen nechat Ahmedovce vyhodit do povětří několik stavení a tu rozhlednu, které mu bylo trochu líto, ale co... Nebude kvůli ní riskovat svou rentu. Navíc to pomůže na efekt. Ahmedovu skupinu samozřejmě zlikvidují a získají jako bonus titul těch, kdo pomstili oběti terorismu. Odvedou pozornost stranou, se stoprocentní účinností. A Objekt 63-A se bezpečně dostane, kam má. Že přitom zařve pár civilistů, to bylo úplně podružné. Prostě byli v nesprávnou chvíli na nesprávném místě. To se holt stává.

Telefon byl hluchý. Mohlo nás to napadnout, pomyslel si Michal. Ten, kdo si tu na všem dal tolik záležet, nemohl být tak hloupý, aby jednoduše nepřestříhl kabel telefonní linky. Když navíc dokázal odrušit i mobilní signál. Ted' už to bylo naprosto jasné, všechno to dohromady souviselo. Ale jakou roli v tom celém hrála ta věc, co v noci spadla z nebe? Co to...

„Musíme pryč,“ přerušil jeho myšlenkové pochody Tomáš. „Půjdeme zase lesem, pomalu a opatrně. Podle všeho jsme přežili jen proto, že

o nás nikdo neviděl. Musíme dostat dolů mezi lidi, tam snad budeme v bezpečí.“

Než došli ke dveřím, ozvala se znovu střelba. Tentokrát ale opravdu blízko. Teď už to nebyly žádné dlouhé dávky v automatickém režimu – celkem zaznělo jen něco kolem dvaceti, pětadvaceti výstřelů a pak se rozlehlo téměř nesnesitelné ticho.

Nejistě se zastavili, kam teď? Bude lepší zůstat uvnitř, nebo mají riskovat, vyběhnout ven a snažit se lesem prodrat dolů pod hřeben?

Nemohli tušit, že zaslechli ozvěny likvidace posledního zbytku Ahmedovy skupiny, která se vracela po vyčištění nejbližšího okolí rozhledny zpět.

Plukovníkovo asanační komando střílelo přesně a efektivně, velmi rychle bylo po všem. Ahmedovci splnili svůj úkol, teď měli vyšší cenu mrtví, než živí. Ale ještě před svou smrtí stihli rozmístit nálože na rozhledně a v přilehlé restauraci. To byla pomyslná třešnička na dortu Plukovníkova plánu. Daleko viditelný odstřel rozhledny nenechá nikoho na pochybách, co se tady stalo. Civilní média budou mít na dlouho o čem psát a mluvit a skutečný problém se na veřejnost nikdy nedostane.

„Spusťte to,“ kývl plukovník.

Několik ohlušujících explozí zadunělo nad hřebenem. Skoro půl druhého století stará kamenná stavba se nejdříve naklonila a pak se v oblacích neprůhledného prachu zhroutila k zemi, aby pod sebou pohřbila vše, co se nacházelo pod ní. Během pár okamžiků už místo ní existovala jen hromada sutin, bez jediné známky jakéhokoliv života.

Když se rozptýlila mohutná ozvěna výbuchu, hustě se rozpršelo. Milosrdný déšť započal svou práci a pohraniční se hory zahalily do vlhké clony, smývající veškeré utrpení z jejich nádherné scenérie.

Obsah

Předmluva.....	4
Hejkalův precedens	6
Vysoké sněhové závěje	12
Kterak Fredy, Johnny a Skunk potkali Mikuláše	19
Zelené království.....	23
Legrační masakr	26

Trapsavecké miniatury, sv. č. 96
Jiří Hons – Murdoch
DOUTNÁKOVY DIVNÉ POVÍDKY
předmluva: Rudolf Dohnal – Komár
foto 2. strana obálky: Kristina Honsová – Tina
Sazba a grafická úprava: Jan Frána – Hafran
vychází u příležitosti 48. Trapsavce 2022

Rev0,

V edici Trapsávecké miniatury vyšlo:

1. Martin Šlápota – Šlápi – KDE MĚSÍC VÍTĚZÍ 2. Petr Soldát – Harmonika – S PŘÍCHUTÍ KOUŘE A RUMU 3. Vladimír Javůrek – Velkej drak – POSLÁNÍ ZA ÚPLŇKU 4. Magdalena Karellová – Waki – KUDY JINUDY 5. Pavla Slepíčková – Pavlis – POSTE RESTANTE TRAMPE 6. Jan Eret – Janek – NERUŠÍM? 7. Miroslav Neuvirt – Wandri – KDESI A KDYSI BYLO NEBYLO 8. Iva Spurná – Draculea – Z TRNÍ 9. Miroslav Marusjak – Míky – DUNĚNÍ TICHÁ 10. Stanislav Dlouhý – Hadži – LOVCI MRAKŮ 11. Zdeněk Ryšánek – Crischot – NA CESTÁCH 12. Peter Jokl – Joko – STARÉ MAPY TICHÁ 13. Peter Benča – Pedro – PRÍHODY Z POHODY A ODINAKIAĽ 14. Josef Polivka – Kometa – PŘÍBĚHY TULÁKA 15. Barbora Hakenová – TROJZVUK zkřížených MEČŮ 16. Alfréd Schubert – Fredy – Z MÝCH OHŇŮ DÝM 17. Peter Košícký – Sancho – KÖRNATENIE 18. Jan Pohunek – Přebal – ZVLÁŠTNÍ VĚCI 19. Ondřej Jaroš – Višňák – ŠEPOTY OHNĚPRAVCE 20. Jan Frána – Hafran – PŘÁNÍ A SNY 21. Jaromír Hlavatý – Juan – JUAN – NÁCHOD 22. Vlastimila Hlavatá – Arka – NA SOUVRATI 23. Jaroslava Šálková – Kavče – POKLIČKA A SPOL. 24. Jan Valeš – Jeňýk – KROPENATÍ 25. Miroslav Valina – ŽILI A KOSTKY VRHALI... 26. Marek Kysilka – Fenik – TUŠENÍ OHNĚ 27. Michael Antony – Tony – NA VANDRU JE PRIMA 28. Hanka Hosnedlová – ČAS V OHLÁVCE SLOV 29. Jan Drnek – Akela – DR. TRAMP 30. Karel Růžicka – Lišák – V PŘESTŘELCE SLOV 31. Jaromír Frič – Billíček – HAGEN, HOUBY A DENISA 32. Eva Obůrková – Šklíba – ...A DO PRKÝNKA! 33. Václav Stričko – Vašýk – V AKORDECH TICHÁ SLYŠEL JSEM 34. Jiří Bok – Bokajs – RAGNARÖK 35. Jaroslav Šlejmar – Kutloch – CESTA DO PROMĚNLIVA 36. Vladimír Vrana – Timo – JEDNOHUBKY Z EŠUSU 37. Petr Doležal – Dollyk – KENY A DARWIN 38. Milan Plch – Belmondo – JSME TRAMPOVÉ, LIDÉ VŠELJACÍ 39. Vojta Kičák Tomáško – TOULAVEJ NEJEN V PÍSNÍCH 40. Iva Synáková – Tapi – TŘI MOUCHY 41. Barbora Wirmitzerová – Deneb – LABUŤ LETÍ K NERATOVU 42. Iva Pohunková – Kawi – KAPKY V PÍSKU 43. Marta Pelikánová – Pelda – POSBÍRANÉ KOLEM OHNĚ 44. Miroslav Novák – Kazatel – REKVALIFIKACE 45. Miloš Hlávka – KAMENY VZPOMÍNEK A PŘÁNÍ 46. Zdenka Líbalová – NESPLACENÁ SMĚNKA ČASU 47. Jindra Lírová – AKVARELY 48. Eva Koubová – Evelína – MEZI MEZEMI 49. Jiří Černohlávek – Qasinka – PRAPTÁKOVINY QASNĚ 50. Jiří Ryvola – Wabi – CO JÁ VÍM 51. František Brejcha – Čára – KDYŽ NEMOHOU MÚZY SPÁT, 52. Jaroslav Pagáč – Jaroos – TRUCOOVNA, 53. Katarína Mezeiová – Túlavá Jackie – LISTY Z LÁSKY, 54. Bohdan Mezei – Haluz – OPADANÉ LÍSTIE, 55. Adalbert Mezei – D'Ady – MIESTA, KTORÉ NIE SÚ NA MAPÁCH, 56. Libuše Matysíková – ČAS TRAMPA, 57. Miro Karel – Kami – KDYŽ ROSA TIŠE PADÁ, 58. Karel Vidimský – Cimbura – ZLOPRCEK, 59. Míla Lukavec – Lišák – DROBKY TEXTŮ Z TRAMPSKÉHO STOLU, 60. Jiří Ryvola – Wabi – NĚKDO MI CHODÍ S DUŠÍ, 61. Alena Kennedy – Mývala – VĚČNÍ MILENCI, 62. Eduard Štěpař – Štěp – DĚS POD ŠIRÁKEM, 63. Vlasta Štefanová – Briggi – TRAMPSKÉ SRDCE, 64. Tomáš Daněk – Tom – U DĚDKA TOMA, 65. Eva Doudová – MLÁDÍ V HÁJI ZELENĚM, 66. Stanislav Khol – Pavouckej – POVĚTŠINOU PRAVDIVÉ PLKY PRAVO-VĚRNÉHO PEČBUŘTA, 67. Jakub Florian – PÁR STRÍPKŮ ZPOD STROMŮ 68. Renáta Nová – Trenky – ZKOUŠKA Z DOSPĚLOSTI, 69. Petr Soldát – Harmonika – PÁTÁ STRUNA, 70. Miroslav Marusjak – Míky – NA KOLEJÍCH SLZY, 71. Vítězslava Felcmanová – Viťa – DO OBLAK, 72. Tomáš Racek – Tom – LES JE NÁŠ, 73. Pavla Slepíčková – Pavlis – PO JEHLÍČÍ BOS, 74. Radek Kottner – Kačer – TELE, 75. Miroslav Neuvirt – Wandri – Z TRAMPSKÝCH LUHŮ A HÁJŮ, 76. Tomáš Machalík – Doug – SVEŘEPÍ ŠAKALI, 77. Peter Jokl – Joko – PO NÁS PAHREBA, 78. Jiří Míka – Bacil – JEDU VEN, 79. Jaroslav Kudláček – Jim – PĚŠKY OBLOHOU, 80. Jan Frána – Hafran – NA KŘÍDLECH HAVRANŮ, 81. Zdeněk Ryšánek – Crischot – PÁR KILOMETRŮ ZA MĚSTEM, 82. Miroslav Janoušek – Sonny – KVĚT MUCHOVNÍKU, 83. Zuzana Procházková – Jesse – VÍTR VE VLASECH, 84. Jiří Havlíček – Brixen – O HAGENOVÍ, 85. Zdeněk Vorlíček – Brouk – KAPKY ROSY NA KROVKÁCH, 85. Marcela Pokorná – Wattapa – Boty pné vody, 86. Vilma Mikéšková – Galadriel – TOUŽÍME PO VOLNOSTI, 88. Jitka Fialová – V RÁMU KRAJINA, 89. Libuše Matysíková – LESNÍ PŘÍBĚHY, 90. Petr Doležal – Dollyk – KOŘENĚNÝ BRAMBOROVÝ PLACKY, 91. NEJEDU VEN – Jaromír Vrana – Kastelán, 92. Zuzana Števková – Zápalka – OPÍSANÉ Z CESTOVNÝCH LÍSTKOV, 93. Alfréd Schubert – Fredy – UTONOUT V MOŘI LESŮ, 94. Václav Papež – Padre – UHLÍKOVOU STOPOU, 95. Pavel Doležal – Dollyk – MY VANDRÁCI, 96. Jiří Hons – Murdoch – DOUTNÁKOVY DIVNÉ POUČKY

Jiří Hons – Murdoch

Narozen v roce 1978 v Brandýse nad Labem, kde žije dodnes. Knihomol, odchovaný Verneovkami, Foglarovkami a knihami Otakara Batličky, později pak s orientací hlavně na sci-fi, i když staré lásky v tomto ohledu opravdu nerezaví. Kdysi rádce skautského oddílu (z té doby pochází jeho starší přezdívka Doutnák), později ale přičichl k volnému toulání, které mu vyhovuje mnohem víc. Na vandry tak

samostatně vyráží asi od 16 let, většinou se dvěma až třemi spoluvandrovníky a v poslední době i se svými dvěma dcerami, Kristinou a Adélkou (mimochoodem, obrázek na druhé straně přebalu je dílo právě Kristiny, která se sama pokouší o uměleckou tvorbu, zejména fotografickou). Před lety téměř každý víkend bytem v okolí Drábských světniček (i když sem tam i jinde), momentálně vandrem nejčastěji na Kokořínsku, i když už bohužel ne tak často. Píše snad odjakživa, sice převážně sci-fi, ale své kořeny nezapře a vrací se k nim i literárně. V roce 2012 získal 3. místo ve 38. ročníku Trapsavce v kategorii Próza s povídkou Vysoké sněhové závěje. V současné době se pak hodně věnuje i dalšímu svému koníčku – astronomii, druhým rokem studuje astronomický kurz na Štefánikově hvězdárně v Praze.

Nejmilejší období: léto, prostě protože je teplo, podzim pro jeho zamyšlenou zádumčivost, zima pro její dlouhé hvězdné noci a jaro kdy ještě nejsou lesy plné turistů

Nejvyhledávanější oblasti: momentálně Kokořínsko

Nejoblíbenější jídlo na vandru: asi vajíčka se slaninou k snídani, ta ráno nesmí chybět

Nejposlouchanější hudba: tak nějak asi bez vyhraněného žánru, což bude patrně způsobeno hudebním hluchem

Nejčtenější autoři: v současnosti asi F. Herbert, bratři Strugačtí a P. K. Dick, ale rád se vrací i k Setonovi a Londonovi (popravdě přečte v podstatě všechno na co narazí)

Zájmy mimo tramping: astronomie, sci-fi ve všech podobách, občas si zaběhne na střelnici